

Eddi ANTER

**KARANLIKTA
YÜRÜYEN
YABANCI**

DESTEK YAYINLARI: 1129
EDEBİYAT: 353

EDDİ ANTER / KARANLIKTA YÜRÜYEN YABANCI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Jade Tired
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Temmuz 2019 (5.000 Adet)
6. Baskı: Aralık 2019
7. Baskı: Haziran 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-611-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Eddi ANTER

**KARANLIKTA
YÜRÜYEN
YABANCI**

Ya kendini görmüyorsan...

Sen

Akıntıda tutunacağım dal

Sođukta içimdeki ateş

Sıcaktaki esinti

Karanlıktaki ışığım

Aydınlıktaki serabım

Düşüşte kurduğum hayal

Yalnızlığıma refakatçi

Varlığıyla beni tamamlayan

Tamamlandıkça yola çıkaran

Güzelliđiyle sarıp sarmalayan

Düşünceleriyle basamak atlattıran

Sevdikçe sevesim, gördükçe göresim gelen

Nadide eşim ve eşsizim...

Sen

Bana eşlik eden benzerim

Benimle yolda yürüyen bir sen

Sen bir ben, ben bir sen

Beni adımla bilen adı gibi benimseyen

Bir tanem, bin bir tanem sen

Varla yok arasında bulduğum

Bulduğum yerde olan ve olmayan

Birlik ve beraberlik anlayışında

*Bensiz bir sen ve sensiz bir benle
Ha var ha yok kavrayışında
Çıktığımız yolda her durakta
Beni baştan tanımlayıp
Bambaşka hallere sokan
Soyup çıkartan yeni bir ben yaratan
Sensiz olmaz ve olmasın
Senli benli olsun bizli olsun her daim
İsteyelim ve olsun ne olursun
Hepsi olsun bizim olsun
Her zaman öyle kalsın
Bakanlar imrensin
İmrenenlere de gelsin
Aşk gizlendiği yerden
Çıktığında yakalansın
Yakalandığında tadı çıkartılsın
Seninle ben aşkız, aşkın içindeyiz
Dışarıda görünmeyen, içeride var olan
Herkes nasip olsun
Birlikte biriz birlikte beraberiz
Mutluluğumuz Tanrı'nın isteği olsun.*

Eddi Anter
13 Mayıs 2016

**Aşk, bir kişiyle her şeyi yapmaktan
keyif alıp mutlu olmaktan öte,
o kişiyle hiçbir şey yapmasan bile,
her an haz alıp sürekli huzurlu
olabilmektir. İlişki, farklı kişilerle
aynı şeyi sürekli tecrübe etmek
değil, tek bir kişiyle farklı her şeyi
yaşayabilmektir.**

Bin bir tanem Yeşim'e...

Önsöz

Uzun bir süredir akıl almaz şeyler kafamdan geçerken farklı bir âlemde olduğumu fark ettim. Değişik, henüz neresi olduğunu bilmediğim bir dünyadaydım. Bir haldi belki de. Evet, evet kesin bir hal olmalıydı. Ben bir hale bürünmüştüm. Nerede olduğumu anlamıyordum. Anlaşılacak istiyor ancak anlayacak kişiyi bulamıyordum. Bulunmuyordu. Bulunamıyordu... Anladım ki önce başkasında bulduğunu sanırsın, sonra kendinde kaybolursun. Tam olarak hazzın ve acının olmadığı, belki de hem haz hem de acıyı aynı anda tattığım yerdeydim. Birlik halinde değildim henüz. Belki yakındım, belki de zihnimde yakın olmayı umut ediyordum. Dedim ya, nerede olduğum meçhuldü. En ufak şeyden keyif alıyordum. Nefes alırken mutluydum. Karnım kuru ekmelele doyararken huzurluydum. Göge bakıp bulutları fark ettiğimde sevinçliydim, güneşi gördüğümde mest oluyordum. Bir başka insana denk geldiğimde şükür doluydum. Ölü müyüm diye sorguladığım oluyordu. Ben acaba öldüm mü? Ölü değildim. Yaşıyordum. Evet, yaşamak, iliklerine kadar yaşamı hissetmek kısmındaydım. İnişlerim çıkışlarım oluyordu. Girip çıkıyordum belli hallere. Yaşam ile ölüm her an peşimdeydi. Hangisini takip edeceğimi, hangisinden kaçmam gerektiğini bilmiyordum. Haz hangisindeydi acaba? Yaşamak mı daha çok haz veriyordu yoksa ölmek mi verecekti hazzı? Bilmiyordum. Bilemedim şimdiye kadar. Kitabı da yok ki. Bana özel bu hayat. Yaşadıklarımı yazarsam, birileri de okursa, onlar da benim geçtiğim yerlerden geçmişlerse beni anlarlar diye

umut ediyorum. Bu yaşam boşuna yaşanmamalı, bütün bu tecrübeler bir işe yarmalı. Yarayacak biliyorum!

Azap günlerim geride kaldı. Farkındayım... Acı çektiğim, kendime eziyet ettiğim ve acıdığım günler bitti. Sanırım araftayım. Araf olmalı burası. Tartılıyor, yargılanıyor ve yürütülüyorum. Cennete az kaldı. Saatler, belki de dakikalar. Bana sadece kısa süreli cennet anları denk geliyor. Allah'a ulaşmak mümkün mü? Allah'a ulaşip, hissetmek anı sadece bir şimşek hızında gidip gelmek olabilir mi? Allah'a dokunmanın, Allah'ı duyumsamanın veya algılamının yolu var mı? Bahsi geçen fiziksel bir dokunuştan öte elbet. Odaya giren sivrisineği öldürmek için zamanla yarışan mı olmalı yoksa camı açıp uçmasına izin veren mi? Elini açan dilenciye ne yapmalı? Yeni açmış bir çiçeği koklamalı mı kopartmalı mı? Tanrı kendisini hangi şekilde ne zaman nasıl gösterecek zannediyoruz? "Tanrı varılacak bir yer değildir, ara duraklardır, aslında yolculuktur" sözleri kulağımda çınlıyor. Varılan bir yer olmadığını, yoldaki anların toplamı olduğunu idrak ettiriyor bana. Oraya varan henüz olmamış. Olmuşsa da geride kalanları düşünmemiş belli. Yoksa habire olmaz mıydı? Soruyla, düşünceyle ve zihinle o yere yakınlaşmanın yolu yok. Bunu anladım. O yüzden bırakıyorum. Kendimi Allah'a bırakıp teslim olmak istiyorum. Teslim de oluyorum. Allah her şeyi, herkesi benden iyi Tanıyan'dır, Bilendir; Yaratan'dır... Benim Yaradan'ım.

Tanrı'ya inanç Tanrı'nın varlığıyla ilgilidir; Tanrı'ya güvenmekse Tanrı'nın yapabilecekleriyle alakalıdır. Teslimiyetle tevekkül her şeyin Tanrı'dan geldiğinin bilinmesidir. Bilmek, Tanrı'yı idrak etmek yolunda atılan sadece küçük bir adımdır.

Âdem, iyiyi ve kötüyü bilme ağacının meyvesini yediğinde teslim olduğu şey başkaydı. Bugün sorulacak soru şudur: Biz

şimdi ikilikten Bir'liğe ulaşmak için onun yediği meyveyi ne şekilde dışarı çıkartabiliriz? Bu meyve bizim Mutlak Bilinç'ten koparak cüzi iradeyle kendi zihnimizi oluşturmamıza sebep verdi. Hem iyiyi hem kötüyü tanımakla düalite dünyası açıldı. Amaç düalitenin ötesine geçmek, ne iyinin ne de kötünün olmadığı yere varabilmektir. Düşünmeyecek hale gelmek, olan biteni sadece izlemek, zaman kavramından ve olanlara anlam yükleme hatasından kurtulmak o yere varmayı mümkün kılacaktır.

Gençken her şey ya siyah ya da beyazdı benim için, yaş aldıkça aradaki grileri görmeye başladım. Sonradan her şeyin hem siyah hem de beyaz olabileceğini, hepsinin algıda olduğunu öğrendim. Şimdiyse ne siyah ne de beyaz eşliğine geldim. Bakıyorum. Bakıyorum. Aydınlıkla karanlığın birleştiği o halin içinde bekliyorum... Bir şeyler olacak!

Fark ettim ki... Tanrı herkese farklı yaklaşıyor... Kimsenin bilgisi kendi bilgisi olamaz... Kimsenin nasibi ile de bir başkası aydınlanamaz. Her şeyi bahşeden belli ancak kime, neye göre verdiği belli değil. Her kişi kabı kadarını alabiliyor. Karşımızdaki kişinin bilgi ve bilinç seviyesini bildiğimizi zannedebiliriz fakat bu bir yanılgıdan öte değil. Varsayım. Kimin ne kadar bildiği, ne kadar bilge olduğu ortaya koydukları ile ölçülüyor. Kendini ortaya koymadan, varlık göstermeden yaşayanlarınsa nerede olduğu bilinmiyor. Bu yüzden Tanrı'nın yöneltmiş olduğu ilk soru olan "Neredesin?" nesillerden nesillere aktarılmaya devam ediyor ve edecek...

Aradığımız dışımızda değil içimizde ama yine de kendimize inanıp Allah'a güvenmiyoruz... Daha doğrusu "Allah" olmak için "ben"sizliğe tahammülümüz yok... Kendimden biliyorum. Ben olduğu müddetçe Birlik halinin yeniden yakalanması zor. Bütünden ayrı oldukça Allah'tan uzaklaşıp kopuyorum. Yeniden bir araya gelmek zorlaşıyor, tahrikler artıyor, bölünme başlıyor.

Allah, “Sen yapabileceğinin en iyisini yap fakat sonucunu *bana* bırak” diyor. Ben kimim bunu tartışacak? Ne kadar ağır bir yük, ne kadar tuhaf bir teslimiyet, ne kadar da büyük bir darbedir bu egoma. Çocuk olup anne babaya teslim olmaktan, onlara güvenmekten öte bir durum, hatta epey ilerisi. Çocuk değilim ki artık. Anne babama da danışmıyorum. Şimdi kime sığınacağım? Soru bu. Cevabı belli fakat ben bilmek istemiyorum. Kabullenmek zor geliyor. Heves ve heyecan ile bir şeyler yaptığımda, vakit ayırıp emek harcadığımda, karşılığını hesaplıyor ya da sonucunu planlıyorum, bekliyorum ama beklediğim gerçekleşmediğinde “Hayırma” demek zoruma gidiyor. Ben devrede. Ben, “Ben ben” diyerek Allah’tan daha iyi bildiğime ikna olup sonuçta yine yeni bir hüsrana uğramaktan vazgeçemiyorum. Kontrol etmek istiyorum hayatı, gidişatı, hayatımı ve geleceğimi. Her şeyi... Evet, kısaca özetlemem gerekirse her şeyi kontrol edenin ben olmasını istiyorum. Sanki ne yapacağımı biliyormuşum gibi... Bilmediğimi kabullenmek zor geliyor. Egom yine devrede. Konuşuyor ve beni sürüklüyor. O alışık, o savaşı, o pes etmeyen. Bense her an pes etmeye yatkın, içtenlikle bunu yapabilecek kadar zayıfım. Bir oraya bir buraya sürükleniyorum. Yaprak değilim, nehrin akışında giden ölü bir yaprak olmaktan uzağım. “Ben nehirim” diyorum kendime. Hatırlatıyorum tekrar tekrar. Olmuyor. “Suyum” diyorum, “Sen sadece bir damlasın” diye yankılanıyor. Kabullenmem zorlaşıyor. “Ben her şeyim” diye bağırarak istiyorum. “Her şey ben, benim ve ben’im” diye haykırmak geliyor içimden. Benim olmalı, ancak değiller... Kabullen diyorum. “Pes et. Vazgeç. Bırak ve unut. Bırak her şeyi ve herkesi, sadece kendine gel. Allah’ı bul, Allah’a yaslan, Allah’a tutun” diyorum. Allah’tır senin anan babandan öte. Allah var başkası yok, kalmadı diye dayatıyorum. Olmuyor. Deniyorum, çaba gösteriyorum fakat nafîle! Ben burada, ben güçlü ve ben vazgeçemiyor kendinden. “Önce ben”

diye düşünüp davranmakta sorun yok; sorun “Sadece ben” diye yola çıkınca oluyor. Kendimi “bir şey” zannetmek konusunda zayıfım, “her şey” olduğumu sanmak konusunda ise içimde sürekli güçlenip beni kendisine tutsak eden bir dürtü var. Kendimi aştığımda Öz, haddimi aştığımda söz devreye giriyor. Konuşuyorum. Anlatıyorum kendimi kendime. İfade ederek anlam bulmaya, düşünce ve davranışlarımı anlamlandırmaya çalışıyorum. Aşamıyorum bazı şeyleri. Ben’i aşmayı, kendimi aşmayı beceremiyorum. Bir şeyler öğrenip bilgilendikçe haddimi mi aşıyorum, kendimi mi anlamıyorum? Ben gidiyor, ben geri geliyor. Ben bu benle ne yapacağımı bilmiyorum. Bilemiyorum, bulamıyorum.

Tanrı’yla aramda aracı olmadığını hatırlatıyorum kendime. Yol bir şekilde gösteriliyor. Yönlendiriliyorum. Sadece ben ve Allah yoldayız. Yol ben’le başlar, ben’in bitişi ile tamamlanır. Bensizlikte Allah ile bütünlüğe adım atılır. Allah’a ulaşmak, sadece Allah kalana kadar benden vazgeçip bensizliğe varmakla ve nihayetinde Allah olmakla mümkündür.

Hayatımı yaşarken, zihinden çıkmanın, düşünceleri aşmanın yollarını arayıp duruyorum. Bulduğumu sandığımda bulmadığımdan emin oluyorum. Düşünmeyi ve düşünceleri ayırmama rağmen zihni durduramıyorum. Sürekli çalışıyor, benimle oyun oynuyor. Zihin için şeytan dediklerini anımsıyorum. “Boş zihin şeytanın atölyesidir” sözü kulağımda çınlıyor. “Bunu söyleyen şeytanın ta kendisi” diye bir başka ses ısrar ediyor. Şeytan zihnin boş kalmasını ister mi? Sakin, huzurlu bir ortamda şeytan ne yapacak? Düşüncelerden kurtulup, zihni aşıp, cüzi iradeden külli iradeye varmak şeytanın işine gelir mi hiç? Orada ne var sanıyoruz? İrade, Benlik, Sonsuz Akıl veya Mutlak Bilinç hatta Evrensel Mantık neresi zannediyoruz? Var olmak için yola çıkmak gerek. Yola çık yol açık bu ilk adım. Adım

atmak için karar vermek, karar için de akıl kullanmak lazım...
Aklını değil, akıl kullanmak. Yola çıktım gidiyorum. Bir gün
benden haber alınırsa ne mutlu alanlara, alınmazsa bilinsin ki
ben vardım... Oradayım. Oraya ulaştım!

Başlangıçta

Olaylar vardır sır gibi saklanır veya anlatılmaz. Olanlar vardır paylaşılır yine de anlaşılmaz. Bir de başa geldiğinde unutulmak istenen, keşke hiç yaşanmamış olsaydı dedirten tuhaf durumlar vardır...

Bir sabah uyanıp insanların suratlarına baktığınızda, karşınızdaki kişinin yüzünde onların içinde gizli duran cimrilik, kibir, kıskançlık, hırsızlık gibi olumsuz karakter özelliklerinin belli bir renkle ortaya çıktığını görebilseydiniz, bu hayatınızda neyi değiştirirdi bir düşünün. Aynaya koşup baktığınızda kendi suratınızda veya bedeninizde hiçbir renkli leke olmadığını gördüğünüzde bu ne anlama gelirdi? Siz gerçekten tertemiz misiniz yoksa kendinize en uzak kişi yine siz misiniz? Hangisi demek olurdu? Kendini tanımakla kendine yabancı olmak arasında büyük uçurum vardır. Maalesef insan kendini tanıdığını zannedip herkes hakkında ahkâm kesmek konusunda uzmandır.

Kimse görmeden yapılan hataların ve işlenen günahların belli bir yere yazıldığını düşünelim ve kayıt edilen bu bilgilere birinin ulaştığını farz edelim. Ne olurdu? Bu kişi siz olsaydınız size verilmiş bir mükâfat mı olurdu yoksa bir ceza mı? İyilerin ve kötülerin yüzleri farklı renkte olsa işimiz ne kadar kolaylaşır? En azından iyiyle kötüyü ayırt etmeyi becerir, ona göre yol almaz mıydık?

Karanlıkta yürüyen yabancı yol almak üzere Yarden Nehri'nden yolculuğuna çıkacak, nihayetinde Şalem Krallığı'na varacaktı. Heybetli gövdesini kaplayan siyah pelerini ve yalınayak attığı adımlarla gecenin karanlığına dalan Nasip her şeyden

evvel kendine yabancıydı... Çölün engin semasında yeni beliren üç adet orta boy yıldız havanın esintisiyle uçuşan kum taneleri tarafından saklanıyordu.

Atalarından İbrahim, onun gideceği şehre Yire Şalem adını vermişti. Şehrin ismi “Bütünden çekin, kork” anlamına geliyordu. Yolculuğa çıkmadan önce anne ve babası, yıllarını geçirdikleri, başka bir şeklini bilmedikleri çöl ve çadır yaşamının artık sona erdiğini, bundan sonra çöldeki herkesin yerleşik yaşam düzenine farklı şehirlerde geçeceklerini Nasip'e anlatmışlardı. Mısır'daki köle yaşamından kurtulup çıkan, Şur, Sin, Sinay ve Paran gibi farklı çöllerde yaşayan neslin tamamı hayatlarını bu çöllerden birinde yitirmişti... Şimdi hayatta olan kişilerin ikisi hariç hepsi çölde doğanlardan oluşuyordu. Nasip de kendini bildi bileli çöl dışında bir yaşam tanımamıştı. Yaşından olgun, yaşlılarından bilge olan Nasip gerçek hayatı tanımak ve ona bahşedilen kader yolunu bulmak için tek başına çölden çıkmaya karar verdiğinde anne ve babası bunu memnuniyetle karşıladılar.

“Yüzme hakkında her şeyi biliyorum fakat hayatımda hiç deniz görmedim ve kendim yüzmedim. Öğrendiklerimi uygulamak için, bilmek değil olmak için sizden evvel yola çıkmak istiyorum” demişti Nasip.

Derin düşünceleri olan Nasip korkusuzca hayatın içine atılıyordu. Babası ona, “Bizim yolumuz Yire Şalem'e doğru gözüküyor; istediğin zaman yanımıza gel, geldiğinde yuvan seni hazır bekliyor olacak. Bir gün orada buluşacağız. Artık reşit oldun. Reşit başlangıç demektir. Yeni başlangıçlar seni bekliyor. Kim olduğunu bil. Hayatın anlam ve amacını keşfettiğinde sorularına cevaplar bulacaksın. Kendi çöl çiçeğini bul. Seni sevecek, senin kıymetini bilecek, eşim diyeceğin kişiyle kendini tamamla, bütün ol” dedi.

Nasip nasıl bulacağını sorgulamaya başladığında “Arayan bulur, aranan bulunur” sözlerini anımsadı. İçini farklı bir ürperti kapladı. Yalnız olsa bile Sonsuz Akıl’ın ona eşlik ettiğini, sadece Her Şeye Kadir Olan’dan korkması gerektiğini biliyordu.

Annesi sıkıca sarılıp boynundan öperken Nasip’in kulağına fısıldadı:

“Dışarıdaki dünyada sen hep iyi kal, içindeki ışığı etrafa yay ve Tanrı’nın eli olduğunu hatırla. Farklı güçlere sahip olduğun sen de ben de biliyoruz. Bunları insanlığı ileriye taşımak için kullan. Bildiklerini bilgelikle aktar, duruşunla örnek ol ve insanların mucizeleri görmesini sağla. Kapalı gözleri açacaksın. Sen pek çok kişiye umut kapısı olacaksın. Allah hep seninle hatırla...”

Bir boşluğa hatta karanlığa doğru gittiğini hisseden Nasip kum fırtınası geçer geçmez, küçüklüğünden beri kendi elleriyle beslediği devesine binmiş, yanına aldığı su dolu matara ile arkasına bakmadan çölü çoktan geride bırakmıştı. Henüz yemek yememişti. Hayatında hiç yemek yememişti. Şimdiye kadar hiç tuvalet ihtiyacı da olmamıştı. Yeni düzene nasıl başlayacak, ne şekilde uyum sağlayacak bilmiyordu. Nasip tanıdığı herkes gibi çöl hayatı düzeninde yaşarken kavmin en bilge öğretmenlerinden dersler almış, etrafındaki âlimlerle sohbetlere katılıp onları dinlemiş, kendisini sürekli olarak geliştirmişti. Kendine özgü bazı özel güçlerinin olduğunun farkındaydı. Sezgileri ve içgüdüleri çok kuvvetliydi; onu asla yanıltmazlardı. Çoğu zaman sahip olduğu bu doğüstü güçleri birlikte yaşadığı insanlarla paylaştığında kimseler anlam veremez, onu iyi hissettirmek yerine aksini düşünmesini sağlarlardı. Gördükleri, duydukları, edindiği tecrübeler ve bilgiler sonrası hayata ve hayatın karşısına çıkarttığı olaylara teslim olmayı öğrenmişti. Tepki veremeyi biliyordu. Zor iştir teslimiyet. Bilen bilir nasılsa... Her şey olacağına varır. Nasip de nasibini alacak, hasibini koruyacaktı...